

Mark Morris: overtuigende solo, maar geen begrip voor barokmuziek

De avond begint in roze en blauw: vijf dansers voeren mechanische turnoefeningen op voor een ijzig belicht decor. In de orkestbak spelen leden van het Symfonieorkest van de Munt o.l.v. Craig Smith ongenueanceerd de 'Symfonieën voor blaas-instrumenten' van Stravinsky.

IS dat de bedoeling? Het past enigszins bij wat op de scène gebeurt: een konstruktivistisch raderwerk van enkelvoudige bewegingen, de diktatuur van de rechte hoek, kubisme. De relatie met de muziek is eenvoudig, haast simplistisch, maar het geheel is efficiënt. Het is koud (het stuk heet niet voorniets 'Frison') en het laat je koud, maar dat valt hier niet uit de toon.

In 'Ten suggestions' krijgen we voor het eerst de meester zelf te zien. Gewapend met enkele attributen (een stoel, een hoepel, een lintje, een tropenhelm) worstelt Mark Morris zich niet zonder zichtbare fysieke inspanning door de 'Bagatellen op. 5' van Alexander Tsjerepnin (met verve en aplomb gespeeld door pianist André Grignard).

Voor het eerst wordt me duidelijk waar hij naartoe wil, welke geheime mengeling van muzikale duiding, klowneske tragiek en humor hij ons wil serveren. Polyfone dans is nu eenmaal veel overtuigender en virtuozer als ze door één lichaam, met één stem per voet, per hand, moet gebeuren, dan wanneer hij kan verdeeld worden over een hele troep. Niet geniaal, niet uniek, maar de aandacht blijft gespannen.

Daarna is de 'Sonate voor klariet en piano' van Francis Poulenc weer een desillusie, en dat ligt niet aan Raymond Dils en André Grignard. Ook hier is er weer al te veel zinloos gehol, al te veel 'bewegen op muziek', al te veel ritmische gymnastiek, al te veel stripverhaal.

Enkele sterke momenten, zoals het aftastende spel van vier handen op één lijf en een goed doorgestructureerde laatste beweging, verhinderen niet dat het geheel de indruk van een 'Glas-

perlenspiel' nalaat.

Blasfemie

Vivaldi's Gloria moest het hoogtepunt worden. Tot het 'Et in terra pax' zijn er nog indrukwekkende beelden, al gaat dat ten koste van een veel te traag tempo. Maar vanaf het 'Laudamus te' komt het gehuppel weer op de proppen, en ten laatste vanaf het 'Domine Deus, Rex caelestis' gaat het definitief mis: voor de reidansjes die hier worden neergepoot is alleen het woord 'blasfemie' sterk genoeg. Niet alleen tegenover de tekst, maar ook en vooral tegenover Vivaldi's muziek.

Mark Morris, dat wordt me nu duidelijk, heeft voor de inhoud van barokmuziek geen begrip. Zijn 'interpretatie' is al te vrijblijvend oppervlakkig.

Meer is hierover niet te zeggen, en het geldt ook voor Craig Smith en het Muntorkest: een aanfluiting van de muziek, een belediging voor het publiek.

Alleen de vokale solisten (Jayne West en Lorraine Hunt, die zowel de tweede sopraan- als de altpartij zingt) houden heroïsch stand; de amechtige 'John Strange Singers' worden alleen recht gehouden door de toevoeging van enkele solisten uit de 'L'Allegro'-produktie. Een treurig, treurig einde.

Stephan MOENS

Nog voorstellingen op 9, 15 en 21 dec. om 20 u.

Op 27 en 29 dec. om 20 u. en op 28 en 30 dec. om 22u30 is het 'Tanztheater Reinhild Hoffmann' in de Munt te gast met 'Callas'. Plaatsen van 150 tot 1200 fr. in vrije verkoop. Plaatsbespreking: 02/219 63 41.